

δαχτυλίδωμα τό, Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) —Λεξ. Δημητρ. (εις λ. δακτυλίδωμα) *δαχτυλίδουμα* Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. *δαχτ'λίδουμα* Μακεδ. ("Όλυμπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α χ τ υ λ ι δ ὶ ω μ α .

1) Ἡ τελετή τοῦ ἀρραβῶνος, ἡ μνηστεία Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. ("Όλυμπ.): Ἔσ τὸ δαχτυλίδωμά τζη θὰ ν' ἔρθη καὶ ἡ θεὰ τση ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ Κίσι. Συνών. βλ. εἰς λ. ἀ ρ ρ α β ὠ ν ἄ δ ι α καὶ δ α χ τ υ λ ι δ ι σ μ α .

2) Ἡ προσαρμογὴ μικρῶς μεταλλίνης στεφάνης, οἶονεὶ δακτυλίου, εἰς κυλινδρικὸν ἐπίμηκες ἀντικείμενον ἢ ἐργαλεῖον, οἶον ἄξονα μηχανῆς, βακτηρίαν κ.τ.τ., πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀντοχῆς ἢ πρὸς συγκάλυψιν φθορᾶς ἢ καὶ πρὸς διακόσμησιν Λεξ. Δημητρ.: Ἡ λαβὴ τῆς ὀμπρέλας κουνιέται καὶ θέλει δαχτυλίδωμα. Χωρὶς δαχτυλίδωμα θὰ φαρωθῆ ἢ μύτη τοῦ μπιστουνοῦ. 3) Ἡ ὑπὸ χρυσοουργοῦ τοποθέτησις καὶ ἐφαρμογὴ δακτυλιολίθου ἐπὶ δακτυλίου Λεξ. Δημητρ.: Νὰ μοῦ κἀνης δαχτυλίδωμα τοῦ ρουμπινοῦ νυχᾶτο.

δαχτυλιδώνω Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δανακ.) *δαχτυλιδώνω* Κύπρ. *δαχτυλιώνω* Κάρπ. ἄχτυλιδώνω Κάρπ. ἄχτυλιώνω Κάρπ. Μετοχ. *δαχτυλιωμένη* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ὶ ω .

1) Θέτω δακτύλιον περὶ τὸν δάκτυλον Κύπρ. Ἡ μετοχ. *δαχτυλιωμένες*, ἐπὶ δακτύλου, ὁ φέρων δακτύλιον Κύπρ. — Χ. Παλαίσι., Ἑλληνοβουλγ. πόλεμ., 8 : Ποίημ.

Ηῦρασιν ἴφκιά τῶν γυναικῶν καὶ σχολαζικωμένα, δαχτύλια ὀλοαίματα καὶ δαχτυλιωμένα (ἴφκιά = ὄτα) Χ. Παλαίσι., ἐνθ' ἄν. 2) Μνηστεύω, θέτω τὸν δακτύλιον ἀρραβῶνα Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐδαχτυλιδώσεγε τὸ νιὸ δου με τὴν Ἑλένη Κρήτ. Τὴν ἔδαχτυλιδώθηκε (ἐμνηστεύθη μετ' αὐτῆς) αὐτόθ. || ἴσμ.

Κρουφὰ περιριζοῦσι, κρουφὰ συναπατεῖωτ-ται, κρουφὰ ἄχτυλιώνουτ-ται, κρουφὰ γλυκοφιλεῖωτ-ται Κάρπ. Ἡ μετοχ. *δαχτυλιωμένη* = ἡ μεμνηστευμένη ἐνθ' ἄν. 3) Λαμβάνω τὸ σχῆμα δακτυλίου, ἐπὶ τριχῶν κόμης καὶ μύστακος Νάξ. (Δανακ.): ἴσμ.

Δὲ ῥέγομ' ἀποπάνω σου ὡσάν τὰ κατσαρά σου, ἀπὸ δαχτυλιδώνουνε ῥ τὰ καμαρόφρουδά σου.

δαχτυλίδωση ἡ, Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α χ τ υ λ ι δ ὶ ω μ α .

Δαχτυλίδωμα 1, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἔσ τὴ δαχτυλίδωση δὲ θὰ κάμουνε γλέδι, παρά ῥ τὴ στεφανώση, ἀπὸ θάν' εἶναι περασμένα τὰ χρόνια τ' ἀφέδη τση (τὰ χρόνια = τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον, τ' ἀφέδη τση = τοῦ πατέρα τῆς) Κίσι.

δαχτυλιδωτικός ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Θηλ. *δαχτυλιδωτικιά* Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δ α χ τ υ λ ι δ ὶ ω τ ὶ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς .

Ἄσμ. Ἄσμ.

Ἄσμοφο τότε θέλω ῥὼ τὸ δαχτυλιδωτικό μου Σέλιν.

δαχτυλιδωτός ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ., 411 Δημητρ. *βαχτυλιωτός* Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α χ τ υ λ ι δ ὶ ω μ α .

1) Ὁ ἔχων σχῆμα δακτυλίδου, ὁ δακτυλιοειδῆς Κάρπ.

Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: ἴσμ.

Ἄνάθεμα μ', ἂν εἶδα ῥὼ κορμί σάν τὸ κορμί σου καὶ μέση δαχτυλιδωτὴ ὡσάν τὴν ἐδική σου Κρήτ.

Μάθια καὶ φρούδια τορνευτὰ καὶ μύτη κοδυλένια, στόμα μου δαχτυλιδωτὸ καὶ γλῶσσα ζαχαρένια Ἀπύρανθ.

Ἄσμοφοκαωμένο μου, βεργὶ μελιτωμένο τσαὶ μέση βαχτυλιωτὴ, τὸν νοῦμ' μοῦ ῥχεις παρμένο Κάρπ. 2) Ὡς οὐσ., ὁ μνηστήρ καὶ θηλ., ἡ μνηστὴ Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ., 141.

δαχτυλίζω Κάσ. Πελοπ. (Λεῦκτρ.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) *δαχτ'λίζου* Θράκ. (Αἴν.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. δ α κ τ υ λ ι ζ ὶ ω .

1) Δεικνύω διὰ τοῦ δακτύλου Κάσ.: ἴσμ.

Πὰς κ' ἔχω μάδια γιὰ νὰ ῥῶ, χεῖλη γιὰ νὰ μιλήσω, πὰς κ' ἔχω χεροάχτυλα, νὰ σοῦ τὸδ-δαχτυλίσω;

(πὰς = μήπως). 2) Ἄπτομαι ἀσελγῶς διὰ τοῦ δακτύλου τῆς ἔδρας τινός, καταδακτυλίζω Θράκ. (Αἴν.) Συνών. *ἀ γ γ ἰ ζ ὶ ω Α 4β*, *κ ω λ ο δ α χ τ υ λ ι ζ ὶ ω*, *β ἄ ν ω κ ω λ ο δ ἄ χ τ υ λ ο . β*) Ὑψῶ τὸν μέσον δάκτυλον πρὸς ὕβριν Μακεδ.

3) Ἀναδεύω τι διὰ τοῦ δακτύλου, συνήθως ἔδεσμα, διὰ νὰ τὸ γευθῶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Δαχτυλίξ' τὸ φαγεῖν . β*) Καθαρίζω τι, συνήθως τὴν ρῖνα διὰ τοῦ δακτύλου Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Δαχτυλίξ' τὸ μυτίν ἄτ' . 4*) Ἀμέλγω διὰ τῶν δακτύλων πρόβατον ἢ αἶγα Πελοπ. (Λεῦκτρ.): Ὄλες οἱ προβάτες δαχτυλίξομαι.

δαχτυλίνα ἡ, ἀμαρτ. *δαχτ'λίνα* Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφίν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ἄ χ τ υ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ν α . Δάκτυλος μεγαλύτερος τοῦ συνήθους ἐνθ' ἄν.: Ἐξ' κᾶτι δαχτ'λίνας σάν Παντοκράτουρας Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. δ α χ τ υ λ ἄ ρ α .

δαχτυλιστὰ ἐπίρρ. (Πελοπ. Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. δ α χ τ υ λ ι σ τ ὶ ο ς .

Ἄσμ. Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἀμέλγονται διὰ τῶν δακτύλων τὰ αἰγοπρόβατα: Αὐτὴ ἡ γίδα, ἡ τσιδουροβύζα, ἀρμέγεται δαχτυλιστὰ.

δαχτυλίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν.) *δαχτυλίτσα* Πόντ. *δαχτ'λίτσα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *δαχ'λίτσα* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄρτοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ἄ χ τ υ λ ο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α . Ὁ μικρὸς δάκτυλος ἐνθ' ἄν.: Ἡταν κομμιέν' ἡ δαχ'λίτσα τ' Στερελλ. (Ἄρτοτ.) Θὰ κόψου τ' δαχτ'λίτσα σ' νὰ στάξ' λίγου αἶμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἄς σοῦ μωρίου σου τὴ δαχτυλίτσα νὰ κόφτης ἰλίτσιο καὶ νὰ στάξῃς ἕναν τρίχα γαῖμαν ἀπάνου ῥ σὴ γλῶσσα μου νὰ γίνωμαι καλὰ (μωρίον = μωρόν, βρέφος, ἰλίτικος = ὀλιγίτικος, ὀλιγοστός. Ἐκ παροιμιομ.) Πόντ. (Οἶν.)

δαχτυλίτσι τό, Καππ. (Τελμ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. δ ἄ χ τ υ λ ο διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ ι .

Δαχτυλάκι 1, τὸ ὄπ. βλ.: ἴσμ.

Ἐλειψε τοῦ μικροῦ τοῦ Κωνσταντίνου τὸ μικρὸ τὸ δαχτυλίτσι.

